

ΓΑΛΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΓΑΣΤΡΩΝ ΠΑΡΙ-ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΜΕΡΛΕΝ - ΜΕΡΛΟ

ΟΥΣΕ τόν παλιό καιρό ένας φτωχός άνθρωπος πού μέ μεγάλη δυσκολία τά κατάρφερε νά θγάξή τὸ ψωμί τῆς γυναίκας του, τῶν δυὸ παιδιῶν του καὶ τὸ δικό του. Πήγαινε κάθε μέρα, σὸ δάσος μέ τὸ γαϊδουράκι του, ἔκοβε ξύλα καὶ τὰ πουλοῦσε στὴν πολιτεία.

Μιά μέρα χειμωνιάτικη πού εἶχε πάει, ὅπως πάντα, σὸ δάσος, ἔκανε τόσο κρύο, ὥστε τὰ χέρια του ξυλίσαισαν κι' οὔτε τὸ τεκούρι του μποροῦσαν νά σηκώσουν.

Τότε ὁ φτωχὸς ξυλοκόπος κάθησε στὴ ρίζα ἐνός δέντρου κι' ἄρχισε νά κλαίη.

Καθὼς θρηνηλοῦσε ἔτσι, ἄκουσε μιά φωνή πού τὸν φώναζε μέ τ' ὄνομά του, Ἐσφιασμένους γύρισε καὶ κτύπησε πρὸς ὅλες τὶς μεριές, μὰ δὲν εἶδε κανένα.

— Ποιὸς μέ φωνάζει; ρώτησε τρέμοντας.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ μάγος Μερλέν πού ζῶ στὰ δάση καὶ σὲ ληπτήκα. Θὰ σὲ κάνω πλούσιον γιά δσον καιρὸ θὰ ζήσης ἀκόμα, φτάνει νὰ μὴ διχθῆς ἀχάριστος καὶ νὰ θυμῶσαι πάντα πὼς κι' εὐὸ ἦσουν κατόπε φτωχὸς καὶ νὰ ληπάσαι τὸν δυστυχιόμενον. Ξαναγύρισε στὴν καλύβη σου. Θὰ σκάψω τὸ χῶμα κάτω ἀπ' τὴ μηλιὰ πού θρίσκεται στὴν ἀκρὴ τοῦ περιβολιοῦ σου καὶ θὰ θρῆξῃ ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Χρησιμοποίησε τὸν καλά καὶ μὴ ξεχνᾶς νάρξασαι ἐδῶ κάθε χρόνον τέτοια μέρα γιά νὰ μὴ θρίσκῃς...

Ὁ φτωχὸς ξυλοκόπος, μέ τὴν καρδιά φουσκωμένη ἀπὸ χαρὰ, ξαναγύρισε σὸ σπῆτι του, χωρὶς νὰ φορτώσῃ μέ ξύλα τὸ γαϊδουράκι του. Ὅταν ἡ γυναίκα του τὸν εἶδε νὰ φάνη ἔτσι, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Τεμπέλη! Ἐλεεινὴ! τοῦ φώναξε. Πὼς θὰ ζήσουμε ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά σου, τὴ στιγμή πού γυρίζεις ξεφόρτωτος;

— Ἄκουσε, γυναίκα, τῆς ἀπάντησε. Κάνε λίγη ὑπομονή καὶ δὲν θάχουμε πειὰ καμμιά ἔνεια. Θὰ γίνουμε πλούσιοι.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τί τοῦ εἶχε συμβῆ. Πῆραν τότε ὁ καθένας τὸς ἀπὸ μὴ ἀξίνα κι' ἄρχισαν νὰ σκάβουν κάτω ἀπ' τὴ μηλιὰ. Καὶ πραγματικά, θρῆξαν σὲ λίγο ἕνα μεγάλο θησαυρὸ πού τὸν ἔκρυψαν σὸ σπῆτι τους.

Εἶχαν γίνει πειὰ πλούσιοι, πᾶμπλουτοι... Μὰ δὲν ἄλλαξαν ἀπότομα τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του, γιά νὰ μὴν ὑποχωροῦν τίποτε ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὁ ξυλοκόπος ἐξακολούθησε στὴν ἀρχὴ νὰ πηγαίνει σὸ δάσος κάθε μέρα, ἔπειτα ἀραιώσε καὶ πῆγαινε μιά φορὰ μόνο τῆς βδομάδας, κατόπιν μιὰ-δυὸ φορὲς τὸ μήνα καὶ σὸ τέλος ἔπαυσε πειὰ νὰ πηγαίνει ἐντελῶς πούλῃσε τὸν γαϊδουράκι του κι' ἄρχισε νὰ ζῆ σὰν πλούσιος ἀστός. Ἀγῶσσε σπῆτια στὴν πολιτεία καὶ κτήματα στὰ περίχωρα καὶ σὲ λίγο, μόλις εἶδε ὁ κόσμος πὼς ἦταν πλούσιος, ἕνα σορὸ ἄνθρωποι τὸν περιστοιχίσαισαν, κάνοντάς του τὸν φίλο.

Ἐκείνος μονάχα πὼς νὰ ζῆ καλά ἐνδιαφερόταν τώρα κι' οὔτε τὸν ἔνοιεσε καθόλου γιά τὸς φτωχοῦς.

Κάθε ἄσῳ ὡστόσο δὲν λημονοῦσε νὰ πηγαίνει σὸ δάσος καὶ νὰ μιλάει στὸν Μάγο Μερλέν, γιά τὴ ζωὴ του καὶ γιά τὶς διασκεδάσεις του.

— Ἀφέντη Μερλέν, τοῦ ἔλεγε, εἶμαι, χάρις σ' ἐσένα, πλούσιος κι' εὐτυχιόμενος.

— Καλὰ, τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ μάγος, πού ἔβλεπε πάντα ἀόρατος. Μὴν ξεχνᾶς μόνο τὶς οὐσάσεις μου.

Μιά φορὰ, ὁ πωλιχὸς ξυλοκόπος ξαναπῆγε σὸ δάσος καὶ φώναξε στὸν εὐεργέτη του:

— Κύρ-Μερλέν, ἔγω νὰ σοῦ ζητήσω μιά χάρι. Θέλω νὰ γίνω δημαρχος στὴν πολιτεία.

— Καλὰ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ τοῦ μάγου, μὰ μὴν ξεχνᾶς τὶς οὐσάσεις μου.

Καὶ, πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μήνα, εἶχε γίνει δημαρχος. Μὰ δὲν χρησιμοποίησε καλά τὴν ἐξουσία του: ἔξυμνησε τὸς πλούσιους καὶ τὸς δυνατοὺς καὶ καταδυνάστευε τὸς φτωχοῦς καὶ

τοῦς ἀδυνάτους.

Μὰ ἔτσι γίνεται σχεδὸν πάντα: ὅσοι ἀνεβαίνουν ἀπὸ χαμηλὰ εἶνε οἱ πῶς περηφάνοι κι' οἱ πῶς σκληροί.

Ἐπειτὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὅταν ἦρθε πάλι ἡ μέρα νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν μάγο, πῆγε ὡς τὸ δάσος κι' ἔβγαλε, μαζί μὲ μεγάλη ἀκολούθια. Ἄφησε τὸς ἄνθρώπους του στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους καὶ προχωρώντας μόνος του μέσα, ἔφτασε στὴ συνηθισμένη θῆσι.

— Μερλέν! φώναξε ἐπιτακτικά χωρὶς νὰ πῆ πειὰ τὸν μάγο «ἀφέντη». Εἶσαι ἐδῶ; Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

— Τί εἶνε; τοῦ ἀπάντησε ἡ φωνὴ τοῦ μάγου. Δὲν εἶσαι εὐχαριστήμενος;

— Δὲν πρόκειται σῆμερα γιά τὸν ἐαυτὸ μου, μὰ γιά τὰ παιδιά μου. Ὁ γυῖός μου σπούδαζε, ἔφερε νεράκι τὰ λατινικά κι' ἐπειδὴ εἶνε πειὰ εἰκοσι πέντε χρόνων, θάθελα νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος στὴν πολιτεία μας. Ἡ κόρη μου πάλι ἔφτασε σὲ ἡλικία νὰ παντρευθῇ... Θάθελα λοιπὸν νὰ πάρῃ τὸν μεγαλύτερο φεουδάρχη τοῦ τόπου.

— Καλὰ, τοῦ ἀπάντησε ἡ φωνὴ τοῦ μάγου. Θὰ κάνω ὅ,τι μὴν ζητᾶς. Μὰ σκέψου τὸν ἐαυτὸ σου.

Ὁ πωλιχὸς ξυλοκόπος ἔφυγε χωρὶς νὰ σκέφτεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν καλὴ τύχη πού εἶχε ἐξασφαλίσει στὰ παιδιά του. Καὶ πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ γυῖός του ἔβλεπε ἐπίσκοπος κι' ὁ πῶς δυνατὸς φεουδάρχης τοῦ ζήτησε τὸ χέρι τῆς κόρης του. Ἐγίναν μεγάλες ἐορτές γιά τὰ δυὸ μεγάλα περιστατικά κι' ἔτσι ἡ περηφάνεια τοῦ νεπλοῦτου χωριάτη μεγάλων ὀλοένα.

Μιά μέρα, εἶπε στὴν γυναίκα του:

— Ἀβρίο εἶνε ἡ μέρα πού, ὅπως πάντα, πρέπει νὰ πάω νὰ θρῶ σὸ δάσος τὸν Μερλέν... Αὐτὸ κατάντησε πειὰ μὴ ἀνόητη ἀγαρεία. Δὲν ἔχω πειὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ Μερλέν. Δὲν εἶνε ἀμάρτια νὰ χάνω τὴν ἡσυχία καὶ νὰ κάνω ἕνα ὀλόκληρο ταξίδι γιά τὸ τίποτε;

— Ἀφέντη τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναίκα του. Πῆγαινε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ πῆς του πὼς εἶνε ἡ τελευταία κι' ὅτι θαρῆθες πειὰ ἀστὸς τίς ἐπισκέψεις...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ νεπλοῦτος μας σηκώθηκε, ἔβαλε τὰ πῶς πλοῖσα ρούχα του καὶ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸς ἄνθρώπους του, πῆγε σὸ δάσος. Μῆπκε μόνος του μέσα καὶ φώναξε σὰν ἀφέντη πού διατάζει:

— Ἐ! Μερλό! ... Σὲ περιμένω! Ἐλα γρήγορα γιὰτί θιάζομαι νὰ ξαναγυρίσω σὸ σπῆτι μου...

— Τί μέ θέλεις; ...

— Ἦρβα νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν θὰ ξανακάνω τὸν κόπο νάρθω ἄλλη φορὰ ἀπὸ τόσο μακριὰ ἐδῶ πέρα γιά τὸ γατῆρι σου... Δὲν ἔχω τίποτε πειὰ νὰ σοῦ ζητήσω. Γεῖα σου!

— Ἄ!... ἔλεεινὴ, ἔλεεινὴ! Δὲν παραπονοῦσαν γιά τὸν κόπο, ὅταν ἔρχοῦσαν ἐδῶ κάθε μέρα μέ τὸν γαϊδουράκι σου γιά νὰ φορτώσης ξύλα καὶ νὰ κερδίσης τὸ ψωμί σου...

Ἄσκημα διάλεξε σὲ σένα τὸν ἄνθρωπο πού ἤθελα νὰ εὐεργετήσω... Μὲ φώναξες στὴν ἀρνή: «Ἀφέντη Μερλέν», ἔπειτα ἄρχισες νὰ μέ λές:

— Κύρ - Μερλέν, καὶ τώρα μέ λές ξερα. «Μερλό»... Τὸ θρίσκες ἴσως ἀνάξιο σου νὰ μέ φωνάζῃς μέ τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα. Δείχτηκες ἀχάριστος ἀπέναντι μου καὶ σκληρὸς στὸς ἄλλους. Ξέχασες ὅτι καὶ σὺ ἦσουν κάποτε φτωχὸς καὶ περιφρόνησες καὶ κακομεταχειρίστηκες αὐτοῦς ποῦπρεπε νὰ φρονίσῃς νὰ τοὺς γλυκάνῃς τῆ ζωῆ... Πῆγαινε...

Δὲν ἔχω τίποτε πειὰ νὰ σοῦ πῶ... Μάθε ὅσο φωνὴ θὰ πῆσῃ τόσο χαμηλὰ, ὅσο ψηλὰ ἀνέθηκες.

Ὁ νεπλοῦτος δὲν παρῆχτηκε καθόλου ἀπὸ τὶς ἀπειλές τοῦ μάγου. Ξαναγύρισε σὸ σπῆτι του καὶ εἶπε στὴν γυναίκα του ὅτι εἶχαν τελειώσει πειὰ αὐτὲς ἡ ἐξευτελιστικὲς ἐπισκέψεις του στὸν Μερλέν.

Μὰ σὲ λίγο ἡ δυστυχίης τοῦ μάγου ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἄρχισαν νὰ ἐξοστᾶν ἐπάνω του. Ἐν πρώτοις, πῆθαν ἡ κόρη του κι' ἐπειδὴ δὲν ἄφησε παιδιὰ, ὄλα τὰ μεγάλα

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2209)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Ὁ «Κατετὰν Βρυκόλακας», τὸ μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ συγγραφέως Μιχαὴ Στούουκερ τόδοποιον ἐκτυλοφῶσῃ εἰς ἑκατομμύρια ἀντίτυπα ἐν Ἀγγλίῃ καὶ ἔβλεπε ἀνάσπαστο. Τὸ μυθιστόρημα πού ἐσημείωσε τὴν μελυτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὄλων τῶν μυστορημάτων πού ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα, ἡ διευθύνουσι τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας», γιά νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὸν δυὸ Περιοδικῶν ἀπεφάσισε νὰ τὸ προσφέρῃ μὲ 4 δελτία καὶ δροχμάς 12 ἀντὶ τῶν 90 δραχμῶν πού τιμᾶται.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας προσημῖκουν τὰ δελτία των καὶ λαμβάνουν τὸς μηνιαίους ἐκδόσεις μας μποροῦν νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὰ Πρακτορῆα τῶν Ἐφημεριδῶν καὶ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ τὸν «Κατετὰν Βρυκόλακα» μὲ 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜῆΝΑΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΕΙΓΙΧΗΣ ΤΗΣ ΟΥΜΠΑΝΚΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2201)

νη «προστάτη» δέκα λευκών γυναικών. Τώρα πιά ήταν πιά πλοΐσιος. Κι' όπως ήταν φιλόργουρος, μάζευε τα χρυσά νομίσματα που του έφίλες τον κι' έκανε σιγά-σιγά μια δική του περιουσία. Όταν κλείσανε τα πέντε χρόνια τής θητείας του ο Χαλιφά· 'Αλλή απέφασκε να γυρίση στην δασι του πατέρα του. 'Αλλωστε είχε άρσιονε νάν τον θασανίζη τ'ο καφάρ'. Μά δέν μπορούσε να ξεχάση τ'ό Μπουσιμπό. Κι' έτσι έφυγε γιά τ'ο χωριό του, εκεί κάτω στόν ποταμό Κινγκού γιά να συναντήση τή μητέρα του, τήν αδελφή του και τήν μηστή του και να γίνη σείγης.

Μόλις όμως έφτασε στην δασι τής Ούμπανγκι Χαρι είδε ότι είχαν πάει να τ'ο άρσουν πιά η μάδρες γυναικές. 'Όλη τή μέρα άνειρευόταν τις εύθιμες γυναικές τών λευκών και ύπεφερε από τή μοναξιά τής έρημου. Κι' αυτό τ'ο παράπονό του τ'ο έλεγε παντού. Σ' όλο τόν κόσμο.

— 'Α, είνε πολύ όμορφες η γυναικές τών Ευρωπαίων ! Κι' όταν κάποιος τ'ο έπτε ότι ο νέος διευθυντής τ'ο ταχυδρομίου ζήτουμε έναν άκλόυωρο, έτρεξε άμέσως να παρουσιασθή αυτός, γιάτι είχε μάθει ότι ο νέος άποικιος είχε μια όμορφη λευκή γυναικα.

Κι' από εκείνη τή μέρα άρχισαν τα τρομερά μαρτύρια τ'ο Χαλιφά· 'Αλλή. Δέν άργησε ν' άναστήση με πάθος τή γυναικα τ'ο Γάλλου ύπάλληλου. Και μια μέρα τής τ'ο έξωμολόγηθηκε. 'Εκείνη φυσικά άρχισε να γελάει και τόν έβιαζε με τ'ο μαστιγίο. 'Ο Χαλιφά· 'Αλλή θήγικε έξαλλος από τ'ο σπτι, με τ'ο κοπό να εκδικηθή. 'Ηθελε να σκοτώση τόν δύστυχο ύπάλληλο και κατόπι να τ'ο πάρη, διά τής θιας, τή γυναικα του.

Και πράγματι, θάβισε όλη τήν νύχτα μέσα στην έρημο γιά να φτάση τ'ο χωριό π'ο έμενε ο Γάλλος άποικιος. Τόν θρήκε να κάθεται με δύο-τρεις φίλους του και να πίνη:

— 'Ελα, τ'ο έπτε σοβαρά, η γυναικα σου είνε θαρείά άρρωστη !

'Ο ύπάλληλος άνήσυχος άκούούθησε τόν Χαλιφά· 'Αλλή. Σ' έ να έρημο μέρος δίμος ο Χαλιφά· 'Αλλή τ'ο κάρφωσε τ'ο γεγρημένο τ'ο στόθιοσ. 'Υστερα γύρισε στη γυναικα τ'ο ύπάλληλου και τήν άνάγκασε να ύποστή διά τής θιας τ'ο χάδια του.

Μά τ'ο έγκλημά τ'ο Χαλιφά· 'Αλλή δέν άργησε να μάθει. 'Ο Σείγης τής Ούμπανγκι - Χαρι συνελήθη άμέσως και ατάληθε στο Γάλλο διοικητή γιά να δικασθή. Και άσφαλώς θά καταδικασθή ο θάνατος.

Κι' έτσι θά τελειώσε η ζωή ένός μαύρου πρίγκηπα π'ο είχε τήν άδυναμία ν' άγαπάη τις γυναικές τών λευκών.

ΛΟΥΙ· ΤΙΜΠΩ

ΟΡΙΕΤΤΑ, Η ΚΛΕΦΤΡΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2176)

γνή και να μ'ο δίνη ένα μικρό δέμα. Τ'ο πήρα χωρίς ν' άντιλήφθι κανέναν τίποτε και τ'ο έχωσα μέσα στην τσέπη μου. 'Επειτα πήγα κι' άνομισα στην πόρτα, γαλήνιος φανομενικός.... Μά τ'ο κεφάλι μου φλογίζεταν κι' η π'ο τρελλές σκέψεις περνούσαν από τ'ο μυαλό μου...

'Η έρευνα τών καλεσιμένων τελειώσε, χωρίς να ξαναβρεθί τ'ο περιδραίο.

'Εκείνη τή στιγμή, η 'Οριέττα με πλησίασε πάλι ! Τ'ο βλέμμα τής κερφώθηκε επάνω μου και με φωνή π'ο δέν τήν άναγνώριζα, με ρήτη:

- Μ'ε αγαπάτε πάντοτε ;
- Δάστασα μ'α στιγμή κι' έπειτα τής άπάντησα :
- Ναι, είμαι βέβαιος ότι σ'α αγαπά όσο και πριν.
- Κι' έπειτα άπ' αυτό π'ο έβανα ;
- Ναι, κι' έπειτα άπ' αυτό π'ο κάνετε.
- 'Κ' έστε διατεθειμένος να με παντρευτήτε, ήστε; άπ' αυτά ;
- Ναι !..

Μ'ο έφοξε τότε ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα, στο όποιο άναγνώρισα τή δύναμη τής σοναρίας γυναικάς, δύναμη πανίσχυρη π'ο συντριβεί όλους τούς νόμους τής φύσεως και τής ήθειας. 'Ενοιαθα σχεδόν εστιγμένο και περήφανο τόν έαυτό μου γι' αυτή τήν τρομακτική περικεπία, γιάτι είχα γίνει σινέσυχος μ'ας κλέφτρας.

'Εξαφνω, άλλεπάλληλα ξεφουρνά η άπέσπασαν από τή θύση μου αυτή, Κι' άνάμεσα σ' όλ' αυτά ξεχώριζε η φωνή τ'ο έπιθετηστού Γκουαρέλλο π'ο έλεγε:

— Εβήρασε τ'ο περιδραίο και συλλάβαμε τόν ένοχο... 'Ανοίξα τα μάτια μου κι' είδα τόν άστουμνωκό ν'ο σείρη άπ' τ'ο γιάκ'ό ένα κατάπλοιο ύπηροή π'ο έτρεμε και βίετανε ν'όν λυπηθού... Μά δέν μπόρεσα να δώ περισσότερα, γιάτι η 'Οριέττα, πόνονάς με από τ'ο μπράτσο με παρέσυρε π'οσ τ'ο μικρό σαλόνι, όπου π'ο άλλων στιγμών ήμουν τόσο δυστυχισμένος. 'Ετρεμε διόλωση και ριχνοντας τα χέρια τής γύρω άπ' τ'ο λαμό μου, ψήθισσε :

— 'Η κλέφτρα σ'ε λατρεύει !... 'Εχω πιά τήν απόδειξη τής άγάπης σου π'ο σου ήπτοισα... Είμαι εύτυχισμένος... Καί σφάρισε τα λόγια τής μ' έ να παρατεταμένο φίλημα...

'Αφήστε με να σ'α π'ο άξιώμα ότι τ'ο δέμα π'ο μ'ο έδωσε χωρτά η 'Οριέττα, περιέχει ένα χειρομακρμένο καπιλότ'ο και δύο κομμάτια σοκολάτα. 'Εξαφνω τ'ο σοκολάτα, κρέτασε τ'ο κομπολόι ως ένθύμιο και... παντρεύτηρα τήν 'Οριέττα !...

CORRADO ROSSI

ΜΙΑ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2175)

άσυνήθιστο συνεβαίνε στο ξενοδοχείο. 'Απ' τα γειτονικά δωμάτια έφθαναν παράνενα ψιθυρίσματα, σαν να είχαν μαζευτή άνθρωποι, φοβισμένοι. Κατόπι άντηχησαν θαρεία θήματα, π'ο κατέβαιναν γρήγορα τή σκάλα...

— 'Απλωσε νευρικά τ'ο χέρι μου κι' έπιασα τ'ο χέρι τής Μερσεντέσ. 'Η όμορφη 'Ισπανίδα ταράχτικε σύγκορη από ένα νευρικό κλονισμό. 'Ηταν κι' αυτή ζήτημα, μα από τόν τρόπο τής δέν μπορούσε να μιλήση. 'Ετρεμε μονάχα, σαν να έκλειαιε έσυχά σαν να ταραζόταν από ένα σπασμωδικό κλάμα.

— Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Τί συμβαίνει; Φόναφα σαν τρελλός μέσα στα σκοτεινά.

— Τ'ο ζέρετε! Μ'ο άπάντησε μια άγνωστη φωνή από τ'ο διπλανό δωμάτιο. Μόνο ένας παλαβός σαν κι' εσ'ας θ' άποφάσιζε να κοιμηθή μαζί με τ'ο διάβολο!...

Κι' άμέσως τα θήματα τ'ο άγνωστου άκούσθησαν στο διάδρομο. 'Εφυγε κι' αυτός πανικόβλητος.

'Η άγανία μ' έπληγε, σαν να μ'ο έφοριγε τ'ο λαμό ένα σιδερένιο χέρι. Γιά μια στιγμή νόμισα π'οσ είχε φθάσει πιά τ'ο τέλος μου. 'Απότομα όμως με μια νευρική κινήση, πήδηξα από τ'ο κρεβάτι κι' άναφα ένα σπύρτο. Μά δέν είδα τίποτε μέσα στην κάμαρη. Γρήγορα τότε έφτιαξα έναν πρόχειρο πυρσό με μια έφημερίδα, τόν άναγα και κύτταξα τήν όμορφη 'Ισπανίδα. 'Η Μερσεντέσ, με τα μάτια γυρολόμωμένα από τή φρικη, κύτταξε σαν τρελλή κάτω από τ'ο μεγάλο έρμάρι τής κάμαρας. Γύρισε λοιπόν κι' έγώ τ'ο κεφάλι και τήν ίδια στιγμή έβγαλα μια σπαρακτική κραυγή τ'ο τρόμο. 'Εκει, θεμένιος με άλυσιδεις στα πόδια τ'ο έρμαριου, ήταν ένας πελώριος θόας, με τα κίτρινα μαθηρικά μάτια του κερφωμένα στα δικά μου! Αυτός ήταν ο «θησαυρός» τ'ο καπετάνιου Λεγκαλέ!

'Ο πελώριος θόας είχε καθωρώσει να έλευθωρήση τ'ο μικρό κορμί του από τις άλυσιδεις κι' άρχισε να πλησιάζη άργά, άργά, π'οσ τ'ο μέρος μου. 'Εγώ, άκίνητος, άνάσθησος από τή φρικη, τόν κύτταξα σαν ύποτισιμένος. Σ'ε λίγο τ'ο κεφάλι τ'ο φειδιού θριακόταν μπροστά στο πρόσωπό μου. Μά εξαφνικά, μια σπαρακτική κραυγή τής Μερσεντέσ μ' έκανε να σινέλθω. 'Αρπαξα τή φίλη μου, άνοιξα τήν πόρτα και θήγικα μαζί τής στο διάδρομο. 'Επί τέλους! Είχαμε σωθή!...

Τ'ο πρ'ο, ο καπετάνιος Λεγκαλέκ παρουσιάσθηκε μπροστά μας μ' ένα πονηρό χαμόγελο. 'Ηταν εύχαριστήμενος π'ο μ'α είχε τιμωρήσει και τ'οσ δύο, με τόν τρόπο. 'Η έκδίκη τ'ο έμοιαζε μ' ένα από εκείνα τα φρικτά μαφώρια τών Κινέζων.

ΜΕΡΛΕΝ - ΜΕΡΛΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2172)

πλοΐτη π'ο τής είχε δώσει ο πατέρας τής, έμειναν στον σύζυγό τής και χάθηκαν γι' αυτόν. 'Επειτα και ο γυιός τ'ο κατηγορήθηκε ως άμαθήσ και κακοήθης και καθαιρέθηκε από τόν επισκοπικό θρόνο. Τέλος, ο βασιλιάς τ'ο τόπου, ζήτησε χρήματα από τούς ύπηκόους τ'ο γιά να εξακολουθήση κάποιο πόλεμο, ο όποιος είχε πολλά έξοδα. Τ'οσ είπαν τότε π'οσ ο νεόπλοτος μας είχε περισσότερο χρυσάφι κι' άσμη από κάθε τραπεζίτη. Τόν κάλεσε λοιπόν μπροστά του και τ'ο ζήτησε χρήματα. Μά έκείνος τ'ο άπάντησε π'οσ δέν είχε τίποτε. Τότε ο βασιλιάς θύμωσε γιάτι τ'οδλεγε ψήματα κι' άρκίστικε π'οσ δέν θά τ'ο άφεινε τίποτε. Κατέσχεσε τούς θησαυρούς τ'ο, τα χτήματα και τα οικόπεδά του, και τόν έβρισε στη φυλακή.

'Όταν θήγικε άπ' τή φυλακή, δέν είχε π'οσ ούτε ν' αγοράσή ένα κομμάτι ψωμί. Τ'οσ κάκου άπειθύνηκε σ' άποφάσιζε π'οσ τόν είχαν περιτοίχισσε και τόν κολάκεσαν στον καιρό τής ευτυχίας τ'ο, 'Όλοι τόν έβιωναν κι' ο φτωχό άνθρωποι είδαν, στον ζεπεμό τ'ο, τήν τιμωρία τ'οσ ούρανού.

'Εθώρησε μάλιστα τόν έαυτό τ'ο πολυ εύτυχιόμένο, όταν κατώρθωσε ν' αγοράσή ένα γάδαρο με μερικά χήματα π'ο τα έξοικονόμησε δουλεύοντας σκληρά κι' ύποβάλλοντας τόν έαυτό τ'ο σε χίλιες στερησεις...

Κι' από τότε π'ογίνασε πάλι κάθε μέρα στο δάσος γιά να κόβη έζλα και πέρασε έτσι όλη τήν ύπόλοιπη ζωή τ'ο, τιμωρημένος γιά τή άχαριστία τ'ο, τήν περηφάνια τ'ο και τή σκληρότητα τής καρδιάς τ'ο.

GASTON PARIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2173)

Και χωρίς να διατάση, σήκωσε τ'ο τοκοϋρι τ'ο κι' έκοψε τα δάχτυλα τ'ο χεριού τ'ο.

'Ηταν πιά έλευθέρου. Μά ο πόνος τ'ο ήταν τόσος, ώστε λιποθύμησε άμέσως. Εύτυχώς τόν θρήκε κάποιος χωρικός, ο όποιος τόν μετέφερε στην άγορκα τ'ο.

'Εκει με τις περιποιήσεις τής γλυκειάς τ'ο 'Αραμπέλλας, συνήλθε έντελώς... 'Η πρώτη τ'ο δουλειά τ'οσ ήταν να μνηστή τ'ο Μπρόντελυ, ο όποιος συνελήθη και καταδικάσθηκε σε δύο χρόνων φυλάκιση.